

Kiss Benedek

Kidőlt farönk

Mind, amit fogtam, elengedem.
S mind amit fogtam,
engedjete el ti is engem.
Mindenemről lemondok,
hol vagyok én közkirályi nagyság!
Csak a hulló tollú
fehér holló maradjon.

Lemondok rólad, Alföld és Kiskunságom,
le rólad is, drága Budapest,
de a Szent György-hegyi kis ház,
mint fontos vendéget, még befogadjon.
S iskoláim... bizonyítványaimmal
végtére mit kezdhethné?
Elfelejtettem mindent,
ami igaz és szép volt.

Tágas mezőségek,
szabadság iskolái,
illatokat, tanításaitokat
rég elfeledtem,
bár a királytüske meztelen talpamban
most kezd igazán fájni.
Vagyis még tudok fájni?
Ó, Európa és Ázsia,
távolságaitok már nem érdekelnek,
lemondok rólatok,
messzi túlevelű fák,
s avarba hulló gyönyörű lombok.

Híres elmém, ki
csintalanságokra mindig kész voltál,
komolyan szólok most véled.
Idegszálaimból rakott máglya előtt
illatozó barbár csoda-oltár voltál,
elhagysz te is engem, én is elhagylak.

Kiss Benedek (1943) költő. Válogatott verseit *Isten csavargója* címmel idén jelentette meg a Hítel Könyvműhely.

Lemondok rólatok,
emlékképei nagy élet-szüreteknek,
s rólatok mind, dűlők, utcák, terek,
falvak és városok,
sivatagi szél fúj el titeket is,
templomok, kocsmák.

Nagyvilág,
lemondok rólad,
erdők, lapályok,
hegyek, tengerek,
s rólad is, csillagom, mit
megérdemeltem, s ragyogtál nékem
bűvös kocka-udvarunk felett.
Könyvek, barátok, barátaim,
cimborák nagy téli esteken,
elfeledlek titeket is,
s téged is, világszép szerelem.

S leszek csak kidőlt farönk a rengetegben,
ki előbb még kapaszkodott a talajba,
s nedves derekából még zöld ágacsokák
törnek elő, nyúlnak az ég felé.

Az ébrenlét szerelmese

Belemártom arcom a hajnali húsbe –
már megint az éjszaka rablója vagyok.
Kiraboltam saját éjszakámat,
nagyok az én vétkeim, nagyok.

Loptam egy kis menedéket a léttől,
vágyam nem volt az ágyam ma se.
Csip-csup álmokkal mit törődik,
kinek végtelenség az istene.

Szívtam az éjszaka nőstényszagát
– érzékeim szálán a csillagokig kúsztam.
Megtudtam újból, hogy van Istenem,
s hogy amint képzeltem, minden úgy van.

Kedvesemnek, ki szuszogott mélyen,
zsebre tettem egy csillag-morzását.
Mikorra fölébred, gyönggyé válik,
s belőle tüzel a szűz világosság.

Megloptam az éjszakámat megint,
de az Úr, tudom, nem int meg érte.
Sugárzásába von majd, mert tudja,
szerelmes vagyok az ébrenlétbe, fénybe.

(Juhász Ferenc-ábránd)

Képzeld el egy fát, mi mindig virágzik.
Ott áll a Nagy Arborétumban.
Levelein az Úr sugara játszik,
s egy-egy gyümölcse a földön,
mint a szív, mélyet koppan.

Mindig virágzik s mindig terem.
Nem szilvát, cseresznyét – minden gyümölcsöt,
ami csak létezik földön-egen.
Mibe csak az Isten aromát töltött.

Termi és szórja – hányféle ojtvány
van vaskos törzsébe beleajtva?
A méhek folyton legelnek e fán,
mert folyton díszben áll, mint egy karácsonyfa.

Darazsak, férgek is lepik persze,
kéрге sok rontástól repecskes.
De lehet tél, tavasz, nap s naplemente,
hull róla a szőlő, körte vagy egres.

Ez a fa olyan, mint egy különország.
Dőzsölnek rajta hars madárrajok.
Mesében vannak csak ily csodafák.
Teremnek s ígérnek szebb holnapot.